

Folketingets Miljøudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. NST-4401-00375

Den 23. oktober 2014

Folketingets Miljøudvalg har i brev af 16. september 2014 stillet følgende spørgsmål nr. 580 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Villum Christensen (LA).

Spørgsmål nr. 580 (alm. del)

Er ministeren enig i, at man vanskeligt kan tage den konkrete sag omtalt i svar på MIU alm. del spørgsmål 229 til indtægt for en generel hjemmel til at meddele påbud om spildevandsrensning i det åbne land, uden at kommunen ved måling godtgør, at der er væsentlige miljøeffekter, som forårsager miljøproblemerne i recipienten, idet der i den konkrete afgørelse er lagt vægt på,

- at den pågældende dom er konkret og forudsatte, at de(n) pågældende klager(e) ikke havde gjort indvendinger mod de beregnede effekter,
- at der var foretaget stikprøver af udledningen,
- og at afgørelsen hvilede på en forudgående miljøundersøgelse, hvor der ret præcist var redegjort for fosforudledningen og det fosforindhold, som recipienten kunne tåle, hvilket ikke er normal praksis, når kommunerne udsteder forbud?

Svar

Jeg henviser til svarene på alm. del spørgsmål nr. 229 af 4. april 2014 og nr. 328 af 19. maj 2014 for så vidt angår krav til dokumentationen for påbud om forbedret spildevandsrensning efter miljøbeskyttelseslovens § 30. Endvidere har jeg forelagt spørgsmålet for Naturstyrelsen, der supplerende har oplyst følgende om den nævnte doms efterfølgende virkning, som jeg henholder mig til:

"Alle danske domme er en afgørelse af den konkrete sag, som dommen vedrører. Men domme – i særdeleshed højesteretsdomme – har præjudikatvirkning, hvilket vil sige, at de har betydning for senere afgørelser af lignende karakter. Derfor må myndigheder, herunder kommuner, på denne baggrund følge den retsopfattelse, der har fundet udtryk i dommen, da de ellers må forudse samme domstolsreaktion under senere lignende søgsmål.

Det er på den baggrund Naturstyrelsens opfattelse, at den konkrete dom, der henvises til i svaret på alm. del spørgsmål nr. 229 af 4. april 2014 (UfR.2002.1820.H), kan give indikationer af, hvordan retstilstanden er for så vidt angår påbud om forbedret spildevandsrensning i den spredte bebyggelse.

Endvidere kan Naturstyrelsen oplyse, at den nævnte domstolsafgørelse bygger oven på tidligere retspraksis, bl.a. en byretsdom fra den 14. juli 1995 ved retten i Lemvig og en dom fra Vestre Landsret fra den 18. maj 1995. Af sidstnævnte fremgår det bl.a.

”Der findes således ikke at kunne kræves dokumentation for, at tiltaltes afløb forurener væsentlig set i forhold til de andre ejendomme på egnen, idet tiltalte ikke findes at have nogen ret til at forurene i et eller andet ubestemt, mindre omfang. Et generelt krav om spildevandsrensningen af en vis mindste effektivitet findes således sagligt begrundet og hjemlet i loven uden nærmere analyse af spildevandet.”

Det er bl.a. på baggrund af denne afgørelse, at spildevandsbekendtgørelsens § 27 er formuleret, som den er, nemlig at kommunens påbud efter § 30 til enkeltudledere i den spredt bebyggelse kræver, at følgende betingelser er opfyldt:

- 1) ejendommens afløbsforhold og udledning skal være fastlagt,
- 2) ejendommens udledning skal bidrage til forurening af det omhandlede nedstrømsliggende vandområde, og
- 3) der skal være dokumentation for, at det omhandlede nedstrømsliggende vandområde er forurenat af spildevand i et omfang, der gør, at det i vandplanen (regionplanen) vedtagne mål for vandområdet ikke er opfyldt.

Dette fremgår bl.a. af bemærkningerne til og betænkningen over lovforslag nr. 128 af 18. december 1996 om spildevandsrensning i det åbne land, herunder af bemærkningerne til ændringslovens § 1, nr. 2.

Så selvom den nævnte Højesteretsafgørelse fra 2002 er konkret begrundet i den pågældende sag, finder Naturstyrelsen, at afgørelsen generelt beskriver retstilstanden for så vidt angår påbud efter § 30 til ejendomme i den spredte bebyggelse. Dette selvom kommunen i den konkrete sag havde foretaget få stikprøver fra udledningen fra enkelte af de omfattede ejendomme.”

Kirsten Brosbøl

/

Mads Leth-Petersen